

Πρὶν χαράξῃ ἢ ἀνατολῇ, πρὶν ξημερώσῃ: *Τόινος* ἄρροδίνγα. Συνών. ἄξῃ μέρωτα, ἄρροδιστα, ἀχάραγα.

ἄρροδιστα ἐπίρρ. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Σκαδ.) Σύμ. Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρροδιστος.

Ἀρροδίνιστα, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: *Ροδισμένα* καὶ ἄρροδιστα σηκώθηκα σήμερον Ἀπύρανθ. Ἀρροδιστά ναι-ν-ἀκόμα Σύμ.

ἄρροδιστος ἐπίθ. πολλαχ. ἄρροϊστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροδιστός < ρο-ίζω.

Ὁ μὴ ἀποκτήσας ρόδιον χρῶμα ἐνθ' ἄν.: Ἀρροδιστά σταφύλια-ρωμιά πολλαχ. Ἀρροδιστή ἀνατολῇ (ἢ ὅποια ἀκόμη δὲν ἤρχισε νὰ ὑποφώσκη) Κρήτ. (Σητ.) Συνών. ἄρροδιστος.

ἄρροξιαστος ἐπίθ. Κέρκ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροξιαστός < ρο-ξιάζω.

Ὁ μὴ ἔχων ρόζους, ἤτοι κόμβους, κονδύλους ἐνθ' ἄν.: Ἀρροξιαστο ξύλο Κέρκ. Μάν.

ἄρροκάνιστος ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Σινώπ.) ἄρροκάνιστος Κρήτ. Νίσυρ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ. ἄρροκάνιστοις Ἡπ. Μακεδ. κ. ἀ. ἄρροκάνιτε Τσακων. ἄρροκάνιτε Τσακων. ἄρροκάνιτος Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἄρροκάνιτος Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροκάνιστός < ρο-κανίζω.

1) Ὁ μὴ ροκανισμένος, ὁ μὴ ἀποκτήσας λείαν, ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν δι' ἐπεξεργασίας τῆς ρυκάνης, ἐπὶ ξύλου ἐνθ' ἄν.: Σανίδι ἄρροκάνιστο σύννηθ. Ἀφήτιζερε τὰ σαρία ἄρροκάνιτε (ἄφησες τὴν σανίδα κτλ.) Τσακων. || Φρ. Ἀρροκάνιστα γναφία (ἐπὶ ἀνθρώπου δυσμόρφου. γναφία = γνάθοι, σιαγόνες, πρόσωπον) Σινώπ. Συνών. ἄγλυφτος 1 γ, ἀπλανιάριστος 1, ἀπλάνιστος 1, ἀπλανος 1, ἄρροκάνος 1.

2) Ὁ μὴ βρωθεὶς, ἐπὶ ξηρῶν ἐδεσμάτων, ἰδίᾳ δὲ καρπῶν Πελοπν. (Μάν.): Ξεροκόμματο δὲν ἄφησε ἄρροκάνιτο.

ἄρροκάνος ἐπίθ. Ναύστ. ἄρροκάνος Λευκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ροκάνι.

1) Ἀρροκάνιστος 1, ὁ ἰδ., Ναύστ. 2) Σκληρὸς Λευκ. Ἐφαγα ρωμὶ ξερό καὶ ἄρροκάνο.

***ἄρροκκατος** ἐπίθ. ἄρροκκατε Τσακων.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐσ. ρόκκα ἀντὶ ἄρροκκος. Ὁ μεταπλασμός κατ' ἄλλα.

Ὁ ἐστερημένος ρόκκας, ὀργάνου ταλαιουργικοῦ: Φρ. Ἀραμᾶκα ἄρροκκατε (ἔμεινα χωρὶς ρόκκα, ἐστερήθην τῶν πάντων, ἔμεινα γυμνός).

ἄρροῦπιαστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἄρροῦπιαστος.

Πρὶν νυκτώσῃ: *Ρουπιασμένα* καὶ ἄρροῦπιαστα ἴονε χιτὲ βραδὺ ὄντε-ν-ἤρθαμε ἀ τὰ λαιμαζώματα (ἀ = ἀπό).

ἄρροῦπωτος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) ἄρροῦπωτους Στερελλ. (Αἰτωλ. Λεπεν.) ἄρροῦπωτους Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄρροῦπ'τους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροῦπωτός < ροῦπώνω.

1) Ὁ μὴ συνεσφιγμένος διὰ θερμοῦ ὕδατος, ὥστε τὸ ἐμβαλλόμενον ὕδωρ νὰ μὴ διαρρέῃ διὰ τῶν σχισμῶν, ὁ διαρρέων, ἐπὶ ξυλίνων ἀγγείων Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.): Ἀρροῦπωτο καρδάρι Ἡπ. Συνών. ἀστανιάριστος. 2) Μεταφ. ἀκόρεστος, ἄπληστος ἐνθ' ἄν.: Εἶνι ἄρροῦπωτους, τρώει καὶ δὲ χουρταῖν Λεπεν. Πιδὶ ἄρροῦπωτου Αἰτωλ. Γ'ναῖκα

ἄρροῦπουτ' αὐτόθ. Ἀρροῦπωτους εἶνι οὐ τοῖχους ἀπὸν λ'θά-ρια (ἤτοι χρειάζονται πολλοὶ λίθοι διὰ τὴν συντέλειαν τοῦ τοίχου) αὐτόθ. Ἀρροῦπουτ' εἶν' ἡ θάλασσα ἀπὸν νιρὸ αὐτόθ. Ἀρροῦποντου ἀπὸν νιρὸ εἶνι τοῦ χουράφ' (χρειάζεται πολὺ νερὸ διὰ νὰ ποτισθῇ καλῶς) αὐτόθ.

ἄρροῦφητος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἄρροῦφ'τους Μακεδ. ἄρροῦφιστος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἄρροῦφιστος Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Κερασ.) ἄρροῦφιστος Πόντ. (Κερασ.) Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ροῦφητός < ροῦφῶ. Ὁ μὴ ἐρροφημένος.

ἄρροῦφιστα ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. ἄρροῦφιστα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρροῦφιστός, δι' ὁ ἰδ. ἄρροῦφητος.

1) Χωρὶς νὰ ρουφήξῃ τις ἐνθ' ἄν.: Ἀρροῦφιστα τὰ κατά-μιε. 2) Μεταφ. λαιμάργως Πελοπν. (Μάν.): Τὰ κατεβάζει ἄρροῦφιστα οὐλα ἀπὸ τῆς λαίμης του.

ἄρρωγολόγητος ἐπίθ. ἀμαρτ. ἄρρωλόιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ρωγολογητός < ρωγολογῶ = τρώγω τὰς ὠρίμους ρῶγας τοῦ βότρυος χωρὶς νὰ τὸν κόψω. Τὸ ἄρρωλόιστος ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἄρρωγολόγιστος κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω παραγόμενα.

Ὁ μὴ κοπεὶς ἀπὸ τοῦ βότρυος πρὸς βρῶσιν: Δὲν ἐφή-κασιν τῶν ἀθρώπων τὰ κοιλούγια σταφύλι ἄρρωλόιστο μέσ' ἑς τ' ἀδέλι.

ἄρρων-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιφων. ἄρρ' Πβ. καὶ μεταγν. ἄρράζω = κνυ-ζῶμαι, γουρλιάζω, ἐπὶ κυνός.

Ἐξαγριεῖμαι, ἐξοργίζομαι κατὰ τινος, ἐπὶ κυνός, γαλῆς κττ.: Ἀρρῶσεν ὁ δ-θύλλος τῷ ἐταίῳ μου ἄνω μου (ἐταίῳ μου = ὥρμησεν). Ἀρρῶσεν ὁ κάτ-τος. Εἶντ' ἄρρων-νεις μου σὰν τὸν δ-θύλλον; (πρὸς τὸν ἀγρίως ὁμιλοῦντα).

ἄρρωστα ἐπίρρ. Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἀμελῶς, ραθυμῶς, ἄνευ ὀρέξεως: Ἀρρωστα ἄρρωστα εὐτάει τὴ δουλείαν αὐτ' (κάμνει τὴν ἐργασίαν του).

ἄρρωσταρίδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωσταρίεις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Εἶδη ἐντόμων νυκτοβίων ἐκ τῆς τάξεως τῶν λεπιδοπτέρων (Lepidoptera), ἰδίως ἐκ τοῦ γένους τῶν τινεϊδῶν (Tineidae) καὶ τῆς φαλαίνης (Phalaena), θεωρούμενα ὡς προαγγέλλοντα εἰς τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχονται ἢ νόσον ἢ τοῦναντίον καλὰς εἰδήσεις. Συνών. ἄρρωστολόγος, ἄρρωστομυῖγα, δαμάλι, θερμομασιά, καντηλοσβέστης, μουσαφίρης, παροξυσμός, ταξιδάρεις. [**]

ἄρρωσταρίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωσταρίεις.

Ἀσθενῶ: Ἀρρωσταρίσανε τὰ κωπέλλια. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄρρωστώ.

ἄρρωσταρικός ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἄρρωσταρικοῦ οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἄρρωσταρίεις.

Ἀρρωσταρίεις, ὁ ἰδ.: Γαίδαρος ἄρρωσταρικός. Γυναῖκα ἄρρωσταρική.

ἄρρωστάρεις ἐπίθ. Κρήτ. κ. ἀ. ἄρρουσάρι Καλαβρ. (Μπόβ.) Θηλ. ἄρρωσταρεὰ Κρήτ. Μεγίστ. ἄρρωσταρε Κρήτ. ἄρρωσταρὰ Κάρπ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄρρωστος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρίεις.

